

Antoaneta IORDACHE

Obiectiv vorbind...

...abia după ce vezi spectacolul înțelegi de ce are atât de puțin public, în unele seri. Nu poți să nu te întrebi cum se face, în ce zonă a culiselor se face selecția repertorială. Îți pui întrebarea asta, nu pe un ton grav – ce nu s-ar potrivi textulețului cu titlu din gastronomia întâmplătoare a cartierelor citadine înțesate: *Pește cu mazăre*. Tonul nu poate fi decât nedumerit. Două mari actrițe: Olga Tudorache și Tamara Crețulescu sunt antrenate în montare, încercând să dea o șansă unui palid bruion dramaturgic. Într-un spectacol ce, datorită interpretelor, capătă din când în când culoare – luată din spectrul bogat al actrițelor. Se consumă multă energie scenică specială în conturarea relației dintre „mamă” și „fiică” din vorbirea aceasta în replici propusă, ridicată pe afiș – probabil sub imperiul unei emotivități generoase, încrezătoare în capacitatea distribuției de a suplini lipsa de articulație a piesei – lansate pe piață grăbit de Theatrum Mundi. Strict pe relația jucată, și mai la începutul câtorva discuții (secvențial-repetitive) dintre cele două femei, povestea pare să-și caute înfățișarea – să zic: pe terenul explorării unui caz familial, prin dezvoltarea progresivă a unor fragmente de existență păstrate „în sertarul memoriei”... În principiu, premisa e valabilă; problema apare imediat, însă, și ține de firava construcție a textului ce, abia punctează pe firul demersului posibil „un nod”, că ni-l și „destramă” – încât rămânem „fără legătură” la... teren. Grozav de subțirel plonjeul în psihologia personajelor. Probabil, tocmai de aceea nu evoluează situația dramatică (doar se acumulează date noi, care – în genere – în viață, pot crește până la maximum tensiunea înfruntărilor de familie). Tot ce se poate exploata a descoperit distribuția, adică „tot puținul” lucrării autoarei. Sunt și câteva referințe de „atac politic”, pe undeva pe la mijlocul „peștișorului...”, de efectul unui – vai-și-amar de bombardament – cu „...bobițe de mazăre”. Se simte parcă și tentativa de pliere a autoarei la valorile „de ultimă oră”, dar, dat fiind rezultatul, deocamdată chiar nu se poate risca o apreciere privind incidența la fenomen. Lucrurile se încheie... vag. Spectacolul are, în cele din urmă, o miză restrânsă la distribuție. Două actrițe excepționale, într-o producție episodică.

Theatrum Mundi – *Pește cu mazăre* de Ana Maria Bamberger. Regia: Olga Tudorache. Scenografia: Valeriu Panait. Cu: Olga Tudorache și Tamara Crețulescu. Data premierei: 11 octombrie 2004.

Marinela ȚEPUȘ

Statuete de Tanagra

În anii din urmă, după ce teatrele bucureștene s-au umplut ochi, mulți absolvenți ai facultăților de teatru (specializarea: Actorie) au încercat să-și ia destinul în propriile mâini, înființând companii private. Unele au pornit în forță,

dispărând după două-trei premiere, altele au continuat să existe, prezentând, din când în când, cât o producție nouă. Puține au rezistat, având o activitate constantă, devenind efectiv parte din peisajul teatral românesc.

Trei actrițe talentate și curajoase încearcă, de la o vreme, să-și facă loc, în păienjenișul nesigur al inițiativelor particulare, însă nu cu spectacole de teatru, ci cu unele de dans. De step. Dar nu cu orice fel de step. De pildă, în reprezentația pe care am văzut-o eu, pe scena ARCUB-ului, intitulată *Step 100%*, se nășteau mici povestioare, care de care mai nostime, mai pline de gingășie, în vârtoarea pașilor de dans. După modelul filmului mut, artistele alcătuiau scenarii savuroase, care păreau că iau ființă chiar sub ochii noștri. Deși nimic nu era improvizat sau lăsat la voia întâmplării, ci realizat – totul – cu trudă și infinită migală, spectacolul are gustul șampaniei. Te relaxează. Cu câteva rame mari, dreptunghiulare, acoperite de o pânză ușoară, bej, din cadrul cărora (sau de după care) apar personajele – și de care sunt agățate câteva elemente de costum: boa-uri, „contururi” de fracuri (fixate pe sârmă), jobenuri, pălării de damă; Claudia Negroiu, Iuliana Asproiu și Dana Porlogea ne încântă vreme de vreun ceas, cu mișcări teatral-coregrafice. Demersul lor, repet, nu este exclusiv unul coregrafic. Priviri candidе, lascive, provocatoare, zâmbete cochete, triste, tandre, vesele, resemnate însoțesc fiecare gest, fiecare pas, într-un fascinant joc acompaniat de o muzică bine aleasă, potrivită fiecărei scene.

Actrița-coregrafă Claudia Negroiu, inițiatoarea și susținătoarea acestui proiect, nu vrea să se oprească aici. Gândurile ei merg mai departe, încercând să-și țină compania pe linia de plutire, realizând și alte producții. Îi dorim, din tot sufletul, succes!

ARCUB și Compania GESTUAL ART – *Step 100%*, scenariul, regia și coregrafia momentelor de step: Claudia Negroiu. Coregrafia momentelor de dans: Beatrice Enea. Costumele și accesoriile: Răzvan Vasilescu. Compoziție plastică: Aurel Pătrașcu. Cu: Claudia Negroiu, Iuliana Asproiu, Dana Porlogea.

Alina MANG

Orfeu și imaginile descompuse

Mitul lui Orfeu, texte semnate de Gellu Naum, multă mișcare scenică, muzică, proiecții, păpuși și măști – toate sunt ingredientele unui spectacol, producție a Studioului Toaca în parteneriat cu Teatrul Foarte Mic: *Orfeu sau cum să te dezbraci de pene*. Combinare interesantă de elemente, care doar prin simpla lor enumerare poate stârni interesul potențialului spectator dornic să vadă cum se regăsesc și se reunesc acestea într-un spectacol de teatru. Însă, pe parcursul acestuia, succesiunea rapidă a imaginilor și permanenta alternare sau chiar suprapunere de planuri derutează. Pe scenă are loc un joc continuu și simultan al actorilor între ei, al imaginilor proiectate între ele, al actorilor cu imaginile proiectate – fie pe un ecran, fie pe corpurile interpreților –, al măștilor, păpușilor, umbrelor. Se creează un limbaj puternic vizual care compune